temmale appi, minna tassun Teie waewa!" Tohter urrises isseenneses, sest senna olli „3 pennikoormat maad;" agga mis tehha. Ta lasseb hobbused ettepanna, istub wõera mehhega pritska ja — lass' käia! Nattuke maad enne sedda nimmetud paika pallub wõeras wankrest välja ja lähhäb ülle krahwi wõssasse. Tohter otab, hüab, — ei tulle meest ennam taggasi. Ta kulab küllas järrele, ükski ei polle haige egga tarwita arsti. Wihmase ilmaga tuld süllitades söidab ta jälle taggasi. Mis narri temp se olli, ei mõistnud tohter egga kegi mu. — Agga näddala pärrast tulli tohtrile kirri: „Ma tännan Teid abbi eest! Mul olli sel öhtul rut tagga eddasi sada, taskud ollid tühjad, ei teadnud nõu egga abbi, sepärrast mõtlesin: arst ikka aitab, ja aitas ka. Olge tuhhandeks terwe!"

Enne ja nüüd.

Enne teggid lapsed wannematte tahtmist — nüüd tewad wannemad laste tahtmist. — Enne õppetas issa poega ja emma tüttart — nüüd õppetab poeg issa ja tüttar emmat. Enne olli kanna targem kui munna — nüüd on munna targem kui kanna. Enne olli se seädus: „Halli pea eest pead sa üllesse tõusma" — nüüd on se pruuk: halpea anna uddukabbemele rumi! Enne olli se wiis, et poeg pallus: „Issa, lubba mind tänna küllasse minna!" — nüüd peab issa palluma: „Poeg, lubba mind tänna kirriko!" Enne Noa aial katsid poiad omma wässinud issa kinni — nüüd korristawad issad omma joobnud poege körtsi laua alt ja maanteekrawist üllesse. Noh, mailm lähhäb ikka wannemaks, targemaks ja — — parremaks. (???)

Weider wodi.

Ühhe aurolaewa peal olli palju reisiaid kous ja nende seas ka üks soomlane. Kolmandamal öhtul astub ta kipre ette ja küssib: „Kuulge, üttelge mulle kus ma tullewa öse pean maggama? Kipper: „Kus Teie siis